

петима от горяните заедно с командира Дейков се намират в махала „Гущери“ – Еленско, и са настанени по квартири. Дванадесет милиционери и разузнавачи правят засада и ги залавят.

Същия ден се получават сведения, че избягалиите горяни Семо Кузманов Попов и Косьо Иванов Загорчев от с. Милево – Казанлъшко, търсят връзка чрез ятаци. На 15 ноември агентът Добролюбов се свързва със Семо Попов и при обещание, че ще го отведе при групата горяни, го предава на милицията. На 16 ноември е заловен и Косьо Иванов в Ловния дом в Балкана от органите на Държавна сигурност³⁵.

След разгрома на първата сливенска горянска чета се водят два процеса от Старозагорския окръжен съд, на които са издадени общо 7 смъртни присъди.

Първият процес се води от 9 до 12 юли 1951 г. от едно отделение на Старозагорския окръжен съд с председател Ради Радев и съдебни заседатели Недялка Колева и Георги Николов. Обвинението срещу подсъдимите се поддържа от прокурора Динко Пейчев. Съдът произнася смъртни присъди за: Костадин Дейков Костадинов, Дейко Костадинов, Кирил Петров – тримата от Сливен, Косьо Иванов Загорчев и Семо Кузманов Попов от с. Милево, Казанлъшко, по дело 734, с присъда № 626 (прил. № 3)³⁶.

На 16.VII.1951 г. започва вторият процес срещу горяните, на който са произнесени общо 2 смъртни присъди. По това дело – № 750, са привлечени да отговарят 35 подсъдими от Сливен и околията. С присъда № 632 (прил. № 4) от 25 юли 1951 г. са осъдени на смърт Димитър Димитров Фърчанов от с. Николаево и Михаил Василев Инджов, също от с. Николаево³⁷.

С ликвидирането на първата сливенска горянска чета е нанесен тежък удар на нелегалната организация и яташкия апарат. От репресиите се спасяват Георги Маринов Стойнов (Търпанов) и Иван Спасов. Те минават в нелегалност на 17 ноември 1950 г. На 22 март 1951 г. в Балкана отива Димо Банчев Фирков, а след него на 28 март в нелегалност минава и Ми-